

Arrest

nr. 113 260 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEFRAEYE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 31 mei 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 1 juni 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 mei 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 21 mei 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, geboren op 15 qaus 1343 (6 december 1964) in de stad Ghazni. U bent sjiïet. U hebt tot uw 20ste of 21ste in de stad Ghazni gewoond bij uw familie. Hierna verhuisden jullie naar Kabul. Daar woonde u nog drieënhal jaar. U studeerde aan de faculteit pedagogie tot u werd opgeroepen om uw militaire dienst te vervullen. U hebt 13 maanden als soldaat in het leger gewerkt, tot u deserteerde. U zou tot ophanging veroordeeld zijn omwille van deze desertie.

Na uw desertie voegde u zich bij de mujahedin van de Wahdatpartij. U bleef een jaar bij hen maar nam nooit deel aan gevechten. Uw buren en oude klasgenoten zouden lid zijn geweest van Hezb-e Islami. Na een gevecht tussen Hezb-e Islami en Shurapartij, werd u door Hezb-e Islami beschuldigd van tegen hen te hebben gevochten. Daarom werd u gearresteerd in asad 1362 (= augustus 1983). U werd twee weken later vrijgelaten omdat uw vader iemand kende die invloed had binnen Hezb-e Islami. U vreest opnieuw problemen met Hezb-e Islami.

In diezelfde periode zou uw vader een grondconflict hebben gehad met zijn neven. Die zouden een stuk grond verkocht hebben dat aan uw vader zou hebben toebehoord. Uw vader heeft dat conflict niet opgevolgd.

In 1368 (=1989-1990) verliet u Afghanistan. Na een verblijf van 6 maanden in Pakistan reisde u door naar Iran. Een jaar later keerde u voor een of twee maanden terug naar Afghanistan om te trouwen. Uw vrouw ging met u mee naar Iran. Samen hebben jullie drie kinderen, die alle drie in Iran geboren zijn.

Ongeveer twintig jaar geleden werd u een eerste keer vanuit Iran naar Afghanistan teruggestuurd omdat u geen geldige verblijfsvergunning had. U bleef twee maanden in Afghanistan en bezocht uw familie in Kabul alvorens terug te keren naar Iran. Rond het jaar 2000 werd u nogmaals door de Iraanse autoriteiten naar Afghanistan teruggestuurd omwille van uw onwettig verblijf. U bleef een maand in Kabul alvorens met een werkvisum terug te gaan naar Iran. Jaren hebt u met dat visum in Iran geleefd. Ongeveer vier jaar geleden werd uw visum niet verlengd. U bevond zich opnieuw illegaal in Iran. U reisde met een visum naar Turkije, waar u meer dan een jaar verbleef.

U keerde voor een maand terug naar uw vrouw en kinderen in Iran, alvorens in april 2011 richting België te vertrekken. Na een reis van ongeveer vijftig dagen kwam u op 31 mei 2011 in België aan. De dag erna vroeg u asiel aan.

U vreest problemen met Hezb-e Islami omwille van uw sjiïetisch geloof bij een terugkeer naar Afghanistan. U haalt ook de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan aan als reden dat u niet wil of kan terugkeren.

U legt ter ondersteuning van uw asielaanvraag de volgende documenten neer: uw taskara, afgegeven op 6 hut 1360 (= 25 februari 1982), afdrukken van de foto's van de pagina's van uw Afghaans paspoort, dat afgegeven is op 18 februari 2003, afdrukken van foto's van pagina's van uw examenboekje van de universiteit, en vijf afdrukken van foto's van uzelf tijdens uw legerdienst.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de veroordeling tot ophanging die u zou hebben gekregen na uw desertie uit het leger van het toenmalige communistische regime, moet vastgesteld worden dat uit uw verklaringen blijkt dat de huidige Afghaanse overheid geenszins de intentie blijkt te hebben om deze vroegere veroordeling in daden om te zetten. U verklaart immers zelf dat u omstreeks het jaar 2000 een paspoort met visum bent gaan aanvragen bij de Afghaanse overheid. In de jaren die daarop volgden hebt u zich meerdere keren per jaar aangemeld bij de Afghaanse autoriteiten om uw visum te laten verlengen (CGVS, p. 12). Indien de Afghaanse autoriteiten van plan waren u te bestraffen voor uw desertie van jaren daarvoor, was dit voor u niet mogelijk geweest. Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op ernstige schade loopt op basis van uw desertie.

Wat betreft het grondconflict dat uw vader zou hebben gehad, moet gesteld worden dat dit, volgens uw verklaringen, in de eerste plaats uw vaders probleem was. Uw vader zou bovendien nooit zijn rechten zijn gaan opeisen, waardoor het conflict niet escaleerde. U verklaart eveneens dat uw vader anno 2013 op geen enkele manier problemen kent omwille van dit grondconflict van jaren geleden (CGVS, p. 17). Ook dit oude grondconflict in uw vaders familie kan u dus geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade rechtvaardigen.

Verder haalt u uw problemen met Hezb-e Islami aan om uw terugkeervrees te onderbouwen. Er moet echter gewezen worden op het feit dat de problemen die u aanhaalt dateren van drie decennia geleden (CGVS, p. 16). Deze problemen kunnen bezwaarlijk actueel genoemd worden. Bovendien besliste de Hezb-e Islami toendertijd al u weer vrij te laten na tussenkomst van een familievrind, wat

erop duidt dat de beschuldigingen aan uw adres niet ernstig werden bevonden door hen (CGVS, p. 16). U verklaart echter dat u, indien u in 2013 terug zou keren naar Afghanistan, opnieuw problemen zou hebben met dezelfde leden van Hezb-e Islami. Wanneer gevraagd wordt welke elementen hierop wijzen, of wat u precies vreest van deze personen, zegt u enkel dat u niet steeds in angst kan leven. U verklaart telkens weer dat u opnieuw problemen zou kennen (CGVS, p. 17-18). U geeft evenwel zelf toe dat er geen aanwijzingen zijn dat Hezb-e Islami u zou viseren (CGVS, p. 18). Bovendien wordt de door u aangehaalde vrees nog ondermijnd door het feit dat u geen gewag maakt van problemen die u zou hebben ondervonden bij uw verblijven in Afghanistan toen u trouwde, beide keren dat u gerepatriëerd werd en de keren dat u uw visum kwam verlengen (CGVS, p. 6, p. 12, p. 14). Wanneer u gevraagd wordt waarom u toch overtuigd bent dat u door Hezb-e Islami gevisereerd zou worden, stelt u dat het probleem nu is dat u als sjiïet in Afghanistan tot een minderheid behoort. U verwijst daarbij naar een incident waarbij een sjiïtische commandant gedood werd (CGVS, p. 18). Hierbij moet ten eerste opgemerkt worden dat het incident dat u aanhaalt een hooggeplaatst personeelslid van de overheid betreft. U bent niet in dat geval. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet dat de sjiïtische moslims in Afghanistan moeten beschouwd worden als "group at risk". Hoewel er spanningen kunnen zijn tussen soennieten en sjiïeten, en er de afgelopen jaren in Afghanistan wel aanslagen zijn gepleegd waarbij sjiïeten het doelwit waren, kan niet gesteld worden dat het feit dat u sjiïet bent an Sich voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Het rechtvaardigt evenmin een reëel risico op ernstige schade.

De enige problemen die u in Iran gekend heeft, zijn problemen die rechtstreeks verband houden met het feit dat u er geen permanente verblijfsvergunning had (CGVS, p. 15-16). Ook hieruit kan op geen enkele manier een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Afghanistan afgeleid worden.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara en de afdrucken van uw paspoort kunnen alleen uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en verblijf in Iran en Turkije ondersteunen, dewelke in deze niet betwist worden. De afdrucken van uw examenboekje en de foto's van uw legerdienst ondersteunen uw verklaringen over uw opleiding en uw tijd bij het leger. Ook deze elementen worden echter niet betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel de veiligheidssituatie van de provincie Ghazni inderdaad van die aard is dat het Commissariaat-generaal van oordeel is dat subsidiaire bescherming gerechtvaardigd is, moet in uw geval besloten worden dat u het reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precaire veiligheidssituatie in de provincie Ghazni, en meer bepaald in de stad Ghazni zelf, kunt vermijden door zich elders in Afghanistan te vestigen.

U bent een volwassen man. U verklaart dat u, als volwassene, gedurende meer dan drie jaar in Kabul gewoond heeft (CGVS, p. 13). U bent dus bekend met deze stad. De familieleden die u in Afghanistan heeft, wonen allen al meer dan twintig jaar in Kabul. Uw vader verdient met de huur van zijn huis in Ghazni voldoende om met uw moeder te overleven en houdt daarbij voldoende over om uw vrouw geld toe te sturen (CGVS, p. 7, p. 8). Uw broer heeft een eigen handelszaak (CGVS, p. 9). U hebt dus een sociaal netwerk waarop u kan steunen bij een terugkeer naar Afghanistan. U bent bovendien hooggeschoold (CGVS, p. 10). U hebt in Iran verschillende beroepen uitgeoefend (CGVS, p. 11-12) en daarmee aangetoond dat u over een hoge mate van zelfredzaamheid beschikt. Op basis van deze elementen kan redelijkerwijze besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul. In casu moet dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de

vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Op 8 oktober 2013 legde de verwerende partij per drager een "aanvullende nota" neer waarbij het document 'COI Focus "Afghanistan – Veiligheidsanalyse Kabul-stad"' van 5 september 2013 werd gevoegd.

2.2. Artikel 39/76, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

2.3. De Raad wijst de verwerende partij ter terechtzitting op het feit dat de neerlegging per drager van de "aanvullende nota" op 8 oktober 2013, terwijl de gegevens die erin zijn opgenomen reeds dateren van 5 september 2013, op gespannen voet staat met het respect voor de rechten van verdediging van de verzoekende partij. De raadvrouw van verzoeker stelt dat zij door toedoen van de korte termijn en een recente adreswijziging niet tijdig op de hoogte kon worden gebracht van deze nieuwe informatie en zij treedt de Raad bij dat haar rechten van verdediging hierdoor in het gedrang dreigen te komen.

2.4. Ter terechtzitting kreeg de verzoekende partij de gelegenheid kennis te nemen van de inhoud van de "aanvullende nota" en reageert zij op de inhoud ervan, zodat de rechten van verdediging in extremis konden worden gevrijwaard.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“In hoofde van verzoeker bestaat wel degelijk gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève en van artikel 48/4, §2 a of b van de Vreemdelingenwet. De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk.

Het CGVS betwist in zijn omstreden beslissing niet dat verzoeker van Afghanistan, Ghazni- Provincie afkomstig is. Het CGVS vecht evenmin aan dat hij geen ander burgerschap andere verblijfsvergunning heeft. Verzoeker krijgt thans geen verblijfsvergunning meer in Iran waar zijn vrouw en kinderen verblijven. Hij werd de toegang tot het grondgebied geweigerd, wat door het CGVS werd vastgesteld en niet wordt betwist.

Afghanistan is dus het enige land waar verzoeker zou kunnen worden gerepatrieerd.

Niet in het minst wordt door het CGVS gecontesteerd dat verzoeker een sjiitische moslim is en dat hij inderdaad door verschillende groeperingen in Afghanistan werd gevisieerd, reden waarom hij dat land had ontvlucht.

Niettegenstaande deze vaststellingen tracht het CGVS in zijn beslissing de problemen van siitische moslims in Afghanistan te minimaliseren. Hoewel het CGVS in zijn beslissing erkent dat "er de afgelopen jaren in Afghanistan wel aanslagen zijn gepleegd waarbij sjiieten doelwit waren (p. 2 beslissing CGVS), wordt vervolgens gesteld dat een sjiit zijn an sich niet voldoende is om door soennitische extremisten te worden gevisieerd en vervolgens een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In de werkelijkheid wordt de sjiitische Hazara-minderheid in Afghanistan wel degelijk voortdurend geconfronteerd met de gewelddadige soennitische meerderheid.

Bij gedwongen terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker voor de vijanden van de sjiieeten welke zeer talrijk zijn in Afghanistan en zeer extremistisch gezind zijn. Met de regelmaat van de klok worden er door de Uzbek- en Pushtun-taliban, die banden hebben met al-Qaida, bloedige aanslagen gepleegd tegen sjiieeten. De vader van verzoeker, die hem in het verleden kon helpen om aan de dood te ontsnappen, is nu zeer oud geworden. Hij kan verzoeker (en zijn gezin) tegen niets en niemand meer beschermen.

Gelet op het feit dat alle voorafgaande argumenten van het CGVS niet voldoende overtuigend zijn, kan met zekerheid worden gesteld dat verzoeker de gegronde vrees voor zijn leven in de context van représailles door de taliban voldoende heeft aangetoond.

In hoofde van verzoeker bestaat derhalve wel degelijk gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève en van artikel 48/4, §2 a of b van de Vreemdelingenwet. De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk.”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie toe van zijn ‘oranje kaart’.

3.2. Waar verzoeker beweert dat zijn vrees voor vervolging als sjiitische moslim van de Hazara-minderheid in Afghanistan gegrond is en dat zijn vader, die hem in het verleden kon helpen om aan de dood te ontsnappen, hem niet meer kan beschermen, gaat hij voorbij aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat deze vrees ‘gegrond’ dient te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

3.3. De Raad merkt op dat verzoeker met zijn ongestaafde bewering voorbij gaat aan de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing en de informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat sjiieeten in Afghanistan niet zonder meer beschouwd kunnen worden als een “group at risk” en dat zij veel minder problemen kennen dan de sjiieeten in Pakistan (stuk 12, Landeninformatie, Why have Afghanistan’s Shias been targeted now, BBC News Asia, 6 december 2011). Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen gedwongen terugleiding van verzoeker omvat zodat de vrees die verzoeker daaraan koppelt in de huidige stand der dingen niet aan de orde is. Daarnaast werd in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat de problemen die verzoeker koppelt aan zijn veroordeling wegens desertie, het grondconflict waarin zijn vader betrokken was en zijn problemen met Hezb-e-Islami niet langer actueel kunnen worden genoemd. Bovendien blijkt uit de verklaringen van

verzoeker dat zijn vlucht hoofdzakelijk werd ingegeven door het feit dat hij niet langer over een verblijfsvergunning in Iran beschikt (stuk 9, Vragenlijst DVZ, 9 juni 2011, p. 3), wat niet in verband kan worden gebracht met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag of de definitie van “ernstige schade” zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker thans plots gewag maakt voor een vrees voor represailles vanwege de taliban, merkt de Raad op dat verzoeker hiervan nooit eerder gewag heeft gemaakt en zijn vrees helemaal niet concretiseert. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde kopie van zijn ‘oranje kaart’, heeft geen uitstaans met zijn ingeroepen vluchtmotieven.

3.4. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.5. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“Minstens komt verzoeker in aanmerking voor het subsidiair beschermingsstatuut.

Afghanistan is momenteel zeer onveilig. De enige plaats waar verzoeker een band mee heeft en waar hij zich - louter in principe - zou kunnen vestigen is de stad Ghazni, waar het ouderlijk huis van verzoeker zich bevindt.

In de bestreden beslissing van het CGVS wordt Ghazni zonder meer als onveilig erkend. "De situatie in deze provincie wordt volgens het CGVS gekenmerkt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio mogelijks nood aan internationale bescherming" (p. 3 beslissing CGVS).

In plaats van verzoeker echter subsidiaire bescherming te verlenen, aangezien hij uit Ghazni komt (wat door het CGVS ook uitdrukkelijk wordt erkend), stelt het CGVS verzoeker voor om zich in de hoofdstad Kabul te vestigen in veronderstelling dat hij daar een veilig menswaardig leven zou kunnen leiden.

Dit voorstel is zeer kort door de bocht.

Ten eerste, wordt de waarde van de subsidiaire bescherming hiermee volledig uitgehold.

Ten tweede de situatie in de hoofdstad is eveneens zeer onrustig. Eerder werden er voortdurend aanslagen gepleegd, weliswaar gericht op NAVO-troepen en regering, doch heeft het als neveneffect dat de gewone mens in de straat er ook het slachtoffer de algemene veiligheidssituatie er op achteruit gaat.

Heden staat Afghanistan zich aan de vooravond van grote veranderingen. NAVO-troepen, welke tot nu toe voor de algemene veiligheid instonden, trekken zich in versneld tempo terug uit het land en de veiligheidsfunctie wordt aan het regeringsleger overgedragen.

n., nacht voor de ceremonie van overdracht van de bevoedgheden van NAVO aan Afghanistan (op 18 juni 2013) werd Kabul opgeschrikt door een zelfmoordaanslag. Daardoor vielen zeker drie doden en circa 20 gewonden. Deze terroristische aanslag doet vermoeden dat de strijd van de terroristen enkel zal toenemen, terwijl het zou kunnen blijken dat de Afgaanse troepen niet voldoende voorbereid zijn om de algemene veiligheid te kunnen garanderen. Het is zeker twijfelachtig of zij werkelijk bekwaam zijn aangezien het zelfs met de hulp van de NAVO-troepen in veel provincies niet gelukt is om de terrorisme te bestrijden.

De nieuwe situatie inzake veiligheid in Afghanistan en de hoofdstad Kabul na de definitieve overdracht van de veiligheidsfuncties dient eerst te worden geëvalueerd om met zekerheid te kunnen stellen of er sprake kan zijn van blijvende duurzame verhoging van de veiligheid.

Verzoeker is ervan overtuigd dat de gewelddadigheid in Afghanistan in de toekomst enkel zal escaleren. Hij vreest terecht dat hij het slachtoffer zou kunnen worden van de chaos van de feitelijke burgeroorlog die zich momenteel in Afghanistan ontplooit.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de (dwingende) aanbeveling van het CGVS aan verzoeker om zich in Kabul te vestigen niet realistisch is. De situatie in Kabul is door de massale toevloed van de vluchtelingen uit de onveilige provincies onleefbaar geworden. Sinds 3 jaar is de bevolking er bijna verdubbeld maar er wordt echter geen bijkomende infrastructuur voorzien voor de toenemende bevolking. De prijzen voor huisvesting stijgen zeer snel. Verzoeker zou zijn gezin naar Kabul moeten overbrengen wat zij zeker niet zouden willen omdat hun veiligheidssituatie en levensomstandigheden erdoor aanzienlijk zouden verslechteren. Gelet op deze omstandigheden is de aanbeveling van het CGVS praktisch niet uitvoerbaar.

In ondergeschikte orde komt verzoeker ontegensprekelijk in aanmerking voor het subsidiaire beschermingsstatuut krachtens artikel 48/4, §2 c van de Vreemdelingenwet.”

3.6. Op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt, waarbij rekening dient te worden gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Verzoeker kan zich niet langer beroepen op de onveilige situatie in Ghazni, de provincie waar hij oorspronkelijk vandaan kwam omdat, zoals in de bestreden beslissing wordt voorgesteld, er voor hem een redelijk vestigingsalternatief voorhanden is in de stad Kabul.

3.7. Met betrekking tot de beoordeling van de (veiligheids)situatie in Kabul, werpt verzoeker op dat de veiligheidssituatie er sinds de overdracht van de bevoegdheden van de NAVO op 18 juni 2013 opnieuw moet worden geëvalueerd. Deze evaluatie werd echter door de verwerende partij doorgevoerd en de resultaten daarvan zijn terug te vinden in haar *“aanvullende nota”* van 8 oktober 2013 (zie punt 2.1). Uit deze *“nieuwe elementen”* blijkt dat er actueel in Kabul sprake is van gerichte aanlagen tegen overheidsinstanties, maar dat er geen willekeurige aanslagen voorkomen zonder aanwijsbaar doelwit die veel burgerdoden maken (Aanvullende nota, COI Focus, Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul-stad, 5 september 2013, p. 9), zodat er in de hoofdstad geen sprake is van een situatie van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.8. Wat het redelijk karakter van het vestigingsalternatief betreft, wijst verzoeker op de massale toevloed van vluchtelingen uit de onveilige provincies in Kabul waardoor de levensomstandigheden aldaar aanzienlijk verslechteren. De Raad stipt aan dat de beoordeling conform artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet dient te gebeuren in functie van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Ter terechtzitting stelt de raadvrouw van verzoeker dat geen rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijk profiel. In de bestreden beslissing wordt echter aangehaald dat verzoeker als volwassen man reeds drie jaar in Kabul heeft gewoond en aldaar over een familiaal netwerk beschikt en dat hij omwille van zijn scholing en beroepsactiviteiten in Iran over een hoge mate van zelfredzaamheid beschikt. Deze elementen worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht. De raadvrouw wijst enkel op de 50-jarige leeftijd van verzoeker, maar verduidelijkt niet welke impact dit heeft op het redelijk karakter van het voorgestelde vestigingsalternatief. Verzoeker maakt dus geenszins concreet aannemelijk dat hij zal worden onderworpen aan de verslechterde levensomstandigheden waaraan de toegestroomde vluchtelingen in Kabul onderhevig zijn en die ook in de *“aanvullende nota”* worden besproken (Aanvullende nota, COI Focus, Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul-stad, 5 september 2013, p. 9-10).

Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/4, 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN